

Kötélugrás a borászatba

Sajnos – és jól tudom, megbocsáthatatlan dolog –, de ezt a borról szóló könyvet galagonyatea hörpölgetése közben olvastam. Nem mintha nem szeretném a bort, de sajnos bizonyos egészségügyi problémák miatt el vagyok tiltva tőle, így csak képzeletem szárnyán tudom követni az „üditő sorokat”. Ráadásul, amint éppen belemélyedtem volna a műbe, könyvespolcomról öngyilkos módon a mélybe vetette magát Örkény István *Egyperces novelláit* tartalmazó kötete, mintha féltékenyen arra intene, hogy inkább őt válasszam.

Mondtam neki, hogy az egyperceseket már többször végigrágtam, most ezt szeretném, ami a kezemen van. (Sértődötten becsukódott.) Ezek után végre belevághattam az olvasásba, majd pedig a könyvről szóló magasröptű soraim papírra vetésébe.

Szóval: A bor évezredek óta olyan ital, amely a sörrel ellentétben az istenekkel való találkozás tűzét adja. Nem véletlenül ittak az ókorban a Dionüszosz-ünnepeken bort, nem egyszerűen a mámor kedvéért, hanem azért a felemelő érzésért, ami hol új utakra indítja az embert, hol tervek kovácsolására buzdítja, míg máskor „csupán” a barátokkal való mélyebb beszélgetésekre, mikor feltáratlan és titkos kapuk nyílnak meg, s a társalgás végén soha el nem gondolt kincseket fedezünk fel egymásban.

Szigethy Gábor irodalomtörténész, író, rendező legújabb könyve, az *Egy korty magyar bor* végigkialuzol bennünket a legtöbb híres magyar borvidéken Szekszárdtól Villányon, a Balaton-felvidéken, Egeren, Debrőn át egészen Tokajig, s közben Hamvas Bélától Weöres Sándorig sok híres író és költőt is megidéz, mai közéleti személyiségekről nem szólva.

A teljesség igénye nélkül: olvashatunk itt Arany János-, Vajda János-, Nagy László-, Balassi Bálint-, Berda József-, József Attila-, Vörösmarty Mihály-idézeteket, akik valamennyien a magyar bor dicséretét zengik.

Szigethy felháborodik – és joggal! –, ha egy angol utazó átlagos borként beszél a hazai nedűkről; és lelkesedik, ha finom falatok ízlelgetése közben borritkaságokat kóstolgathat. Hogyne lelkesedne, hiszen, ha az a bizonyos angol utazó rátalált volna mondjuk a Petite Tsokoláta fantázianevű, 2018-as évjáratú szekszárdi különlegességre, akkor

Szigethyhez hasonlóan egészen biztosan ily szókra fakadna: „Elbűvöl mindenkit az illata... Csokoládé... mandula... Mary szakértő férje halkán megjegyzi:

– A dominikai csokoládé illatára emlékeztet.”

„Számomra – írja a szerző –, ez már követhetetlen mélység: nem venezuelai, nem kolumbiai, nem bolíviai – számukra ez a bor dominikai csokoládé illatú. (Háttér: Attila Dominika fővárosában, Santo Domingóban kérte meg Mary kezét. Életükben felejthetetlen pillanat: felejthetetlen csokoládéillat.)” Ebben a szekszárdi kóstolgotársaságban jelen van Kondor Katalin, a Magyar Rádió egykori elnöke is, és kedves anekdotával emlékezik. Ugyanis többször meglátogatta Badacsonytördemicen Tatay Sándort, s az író, aki saját maga kapálta, művelte szőlőjét, egy alkalommal megkérdezte tőle: „Tudja-e, Katika, hogy a sorok közötti oszlopok miért állnak olyan szépen egyenesen? A városban nevelkedett, Budapesten élő Katika nem tudta, hát az író akkurátusan elmagyarázta, okosodjanak azok az aszfalton tengődő fővárosiak: – Az oszlopok azért állnak olyan szépen egyenesen, mert akkor nem esik le róluk a pohár.”

Aha, gondoltam, megvilágosodva. Nekem is így kellene tennem, egyenes oszlopokra helyezve Örkényt, akkor nem szaltózott volna le nekem a könyvespolcra. Meg is fogadom a jó tanácsot, de addig is kedvetlen és némi irigységgel olvasgatom majd az *Egy kortyot*, hogy legalább az esztétikai élvezetem meglegyen.

Aki viszont nincs eltiltva, annak az egészségére kívánom!

Szigethy Gábor
Egy korty magyar bor

Kortárs Kiadó, Budapest, 2023, 416 oldal

A szerző író